

[Rubriekskop]'t Zal je maar gebeuren

[Kop]Rollercoaster

[Intro]Jarenlange blootstelling aan organische oplosmiddelen werd John Hopman fataal. De verfspuiter eerste klas is doodziek. Onlangs kreeg hij een schadevergoeding. “OPS is als een doodvonnis.”

[Platte tekst]John Hopman (49) is bang. Bang dat zijn oud-werkgever dit verhaal leest en zijn letselschade-uitkering in gevaar komt. Daarom wil hij de naam van het bedrijf niet noemen. En de foto? Liefst zo onherkenbaar mogelijk.

Hopman, altijd werkzaam geweest als verfspuiter, was nooit bang. Hij deed altijd zijn mond open als zaken hem niet zinden. Of als veiligheidsmaatregelen op de werkvloer niet klopten. Nooit nam hij een blad voor de mond. “Als ik geen gezin had gehad, had ik doorgevochten tot de hoogste rechter. De wereld moet het weten als een bedrijf zijn werknemers in gevaar brengt. Maar mijn vrouw heeft door alles stress al drie keer aan de monitor gelegen, mijn dochter is eerder het huis uitgegaan en de schuldsanering kwam in zicht. Daarom heb ik ingestemd met een schikking. ”

John Hopman zit op de bank. Naast zich een A-viertje met aantekeningen. Om zijn linkerbeen zit een beugel. Vanwege zijn ziekte heeft hij nauwelijks spierkracht. Zijn vrouw, die niet met haar naam in het blad wil, haalt koffie. Zoon is boven met Lady, de hond. Hopman kan niet veel mensen om zich heen verdragen. Zijn concentratievermogen en geheugen zijn ernstig aangetast door de OPS, de ziekte die zich na jarenlange blootstelling aan oplosmiddelen heeft ontwikkeld. “Voorheen was ik een sterke kerel, altijd bezig: sporten, muziek maken, hard werken. Nu ben ik nog geen schim daarvan: ik heb altijd hoofdpijn, ben doodmoe, overal pijn. Kan geen muzieknoot meer onthouden. Ik ben een oude demente man in het lichaam van een 49-jarige. De neuroloog zegt dat ik in mijn handen mag klappen als ik de 55 haal. We zijn in een *rollercoaster* terechtgekomen.”

[Tussenkop]Foute lak

Al op jonge leeftijd ging Hopman aan het werk als verfspuiter. Lange tijd was hij F16-spuiter bij Fokker, een specialist. Trots laat hij een dikke order met diploma's en certificaten zien. “Ik was altijd aan het leren. Ik ben een vakman.” Na vijftien jaar besloot hij zich, met pijn in het hart, niet te laten overplaatsen naar Hoogeveen. Hij kon een baan in de buurt krijgen. Meteen na zijn indiensttreding in 1995 trok Hopman bij zijn nieuwe werkgever aan de bel. De veiligheidsmaatregelen in de spuiterij en lakkerij voldeden niet. Er was geen of weinig afzuiging. Werknemers stonden dagelijks in verf- en lakwalmen. ‘Foute’ lakken kwamen via de achterdeur binnen.

Het grijpt Hopman aan als hij zijn verhaal doet. Het ene moment is hij kwaad, het andere moment schieten zijn ogen vol tranen. Hij kan het eenvoudigweg niet begrijpen dat de leiding zich niets gelegen liet liggen aan zijn adviezen als vakman. Ze vonden hem lastig. “Ik heb nu OPS, wie volgt? Hadden ze maar gezegd: ‘Sorry John, we zijn fout geweest.’ Dan had mijn ziekte zin gehad. Had ik als veiligheidsdeskundige kunnen helpen om dingen te verbeteren. Maar ze hebben me als chemisch afval gedumpt.”

[Tussenkop]Kort lontje

Vijf jaar geleden meldde Hopman zich ziek. Hoofdpijn, maagklachten en huidproblemen, maakten hem het werken onmogelijk. Zijn geheugen ging hard achteruit, de pijn in zijn spieren was niet te harden. “Sindsdien is hij soms heel obstinaat. Zijn hoofd loopt over. Hij heeft een kort lontje”, zegt zijn echtgenote. “Ik heb een totaal andere man, de kinderen een vreemde vader.”

Op 15 maart 2008 viel het zwaard van Damocles. Diagnose: Organo Psycho Syndroom (OPS) plus burn-out. Hopman: “Ik heb nog geprobeerd te re-integreren. Hoe ziek ik ook was. Maar ik kreeg de meest onwaardige klusjes te doen: boeken kopiëren, touwtjes knippen. Mijn gevoel van eigenwaarde ben ik toen voorgoed verloren.” Zijn vrouw: “Hij is een gebroken man. Zijn gezondheid en eergevoel is hij kwijt. Nog geen bloemetje kon er af.”

Nadat Hopman contact had gezocht met Bureau Beroepsziekten FNV, begon het getouwtrek met de verzekeraar. “Ik vind het heel dapper dat Hopman deze lijdensweg nog is ingegaan”, zegt letselschaderegelaar Herman Prins van BBZ. “Ons helpt het om meer begrip te krijgen voor deze verschrikkelijke ziekte. OPS’ers raken werkelijk alles kwijt. Hun baan, gezondheid, financiële positie en soms hun gezin. De schadevergoeding is niet meer dan een genoegdoening.”

[Tussenkop]Dikke keel

John Hopman is moe. Toch kan hij niet ophouden met praten. De film draait maar door. Hij heeft de hele nacht liggen piekeren hoe hij zijn verhaal zou vertellen. Met zijn psycholoog heeft hij alles voorbereid. “Na dit gesprek moet het boek dicht”, zegt hij vastberaden. “Het is te veel om te verwerken. Mijn leven is me afgenomen; hoe accepteer je zoiets?” Met een dikke keel vervolgt hij: “Ik geef niet snel op. Op eigen initiatief oefen ik in het revalidatiecentrum en voer ik gesprekken met de psycholoog. Ook probeer ik via de OPS-vereniging de belangen van lotgenoten te behartigen. Laatst heb ik in de Tweede Kamer gepleit voor een fonds. OPS’ers worden aan hun lot overgelaten. ‘Jammer, we kunnen niets meer voor u doen, krijg je te horen.’”

www.fnv.nl/beroepsziekten